

Szervezkedjenek szakcsoportokba a kereskedők.

— Felirat a kereskedelem szabadságáért és a katonai iparcikkek forgalomba bocsájtásáért a leszereléskor. — Vitaest a Lloydban. —

(Saját tudósítónktól.) A szegedi Lloyd Társulat kereskedelmi bizottsága pénteken este látogatott és élénk vitaestélyt tartott arról a fontos közgazdasági témáról, hogy miként lehetne a szegedi kereskedelemnek áruval való ellátását a béke bekövetkeztével és közvetlen a leszerelés után biztosítani. A vitaestét, amelyen a kereskedők és szakemberek tekintélyes számban jelentek meg hat óra körül nyitotta meg Aczél Géza vezérigazgató, a kereskedelmi bizottság elnöke.

Aczél üdvözölte a megjelenteket és kifejtette a kereskedelem jelenlegi nehéz helyzetét. Ha a háború sokáig tart akkor az áruhiány elviselhetetlen lesz már. Az árujától megfosztott kereskedelmet bármi úton is vissza kell téríteni arra az útra, melyen megfelelő kielégülést nyerhet. Az ügynevezett átmenetgazdasági időt három főprobléma fogja foglalkoztatni: nyersanyag az ipar részére, gyártmányok a kereskedelem részére és a kettőnek helyes megoldása valutáris szempontból. Az áruk behozatalát éppen valutáris szempontból fogják megnehezíteni. Ez arra is fogja még kényszeríteni a kormányt, hogy bizonyos központokat létesítsen úgy az export, mint az import szabályozására. Itt első sorban azt kell megvitatni, hogy milyen módszerekkel lehet elérni, hogy a szegedi kereskedelem majd a szükséges árucikkekhez jusson. Ez csak iniciatíva lehet, amit majd illetékes tényezőkhöz kell juttatni, felajánlva a közreműködést. Első sorban talán ott érvényesülhet ilyen irányú és jelentős tevékenység, ha képesek lennének Szeged kereskedelmének szükségletét megállapítani, az átmeneti időre. Kéri a jelenlevőket, hogy adják elő véleményüket.

Glückstahl Lajos csakis a nyersanyag beszerzésére vonatkozólag koncedálja, hogy szükséges az előzetes tárgyalás. A kereskedőkre kell bízni, hogy ők szerezzenek maguknak árucikket, ők meg fogják találni annak a módját, hogy szükségletüket kielégítsék. Tulajdonképpen a gyárosok és iparosoknak a gondja, hogy a kereskedők árucikkekhez juthassanak. A nyersanyag beszerzésénél tehát támogatni kell majd ezeket és itt lesz szükség a kereskedők és más gazdasági tényezők együttműködésére. Azt a konkrét indítvány teszi, hogy a kereskedők tömörüljenek és hogy a Lloydban egyes szakmáknak szakcsoportok alakuljanak.

Tonelli Sándor az átmenetgazdasági minisztériumban levő állapotokat fejtegeti. Majd előadja, hogy a szükségletek két csoportra oszlanak: az egyik az ipari szükséglet, a másik a kereskedelmi szükséglet. Mindkettő olyan csoport, amely nagy részben a külföldről látható el. Az ipari szükségletek kielégítésére, — anélkül, hogy a központokat dicsérné, — speciális szempontból a központi szervezést nélkülözhetetlennek tartja. A kereskedelem szükségleteinek kielégítésénél teljesen mellőzendőnek tartja a központokat. A kereskedelem számára szabadságot kell követelni és mielőbb ki kell venni a központok hatásköréből.

Schwarz Manó arról szól, hogy a kivitel valutáris szempontból igen fontos és azért a hazafias kereskedelemnek arra kell törekedni, hogy minél erősebb legyen majd az

export. Szintén a kereskedelem teljes szabadságát követeli.

Blach Jenő: A valuta magától fog tisztázódni. A mostani irreális esélyeket nem a bevitel, vagy kivitel szabályozza, hanem más ható erők, amelyek kívül esnek általános közgazdasági jelenségeken. Legjobban jellemzi ezt, hogy amikor a bresztlitovszki tárgyalások megkezdődtek, akkor pénzünk értéke Scájeban 30 százalékos emelkedést mutatott. A valuta magától fog rendbe jönni, mostani előtérbe helyezése egy háttér, amelyre mindent rá lehet ültetni. A központokat is erre ültették. A szabad kereskedelem mellett nyilatkozik és semmiféle korlátokat nem szabad majd állítani a nyersanyag beszerzésénél sem.

Schweiger Miksa: A háború utáni gazdasági élet problémáit nem lehet még mostan sem megszabni, még kevésbé határozott mederbe terelni. A Lloydban azonban meg kell beszélni a gyakorlati élettel kapcsolatos, praktikus dolgokat, amilyen első sorban az a kérdés, hogy a szegedi kereskedőknek mit kell tenni a leszereléskor. Az elnök urnak is bizonyára az intenciója, hogy ez a megbeszélés ne csak akadémikus vita legyen, hanem kézenfekvő eredménnyel járjon. Tonelli szemben az a véleménye, hogy az átmenetgazdasági minisztérium nincsen program nélkül. Az első feladata az, hogy részletes tervét már most kidolgozza annak, hogy leszereléskor a nyersanyagok és iparcikkek hogyan kerüljenek vissza a forgalomba. A kereskedőknek e tekintetben égetően fontos kérdést kell napirendre tűzni. Most kell előkészíteni és kellő sulyal befolyjni arra, hogy a hadseregnél lekötött óriási mennyiségű iparcikkek a kereskedők útján kerüljenek vissza a magánforgalomba. Tehát a szegedi kereskedőknek igen is szervezkedni kell minél előbb és Glückstahl indítványa szerint szakcsoportokat alkotni; ezek a szakcsoportok azután szakmák szerint kapcsolodjanak országos szervezetekbe, amelyek már könnyen küzdhetnek ki maguknak befolyást arra, hogy a hadseregnél felszabaduló cikkek rendelkezésükre bocsájtassanak. A szakmák szerinti tömörülés a Lloyd keretében feltétlenül fontos és kívánatos, valamint az is, hogy ennek az értekezletnek meglegyen a gyakorlati haszna és ne menjen határozat nélkül szíjjel.

Stauber Miksa örömet fejezi ki afelett, hogy Schweiger az értekezletet helyes mederbe terelte, azt indítványozza, hogy feltétlenül országos akciót kezdeményezzenek.

Vágó Árpád előadja, hogy Budapesten alakult már egy magántársaság, amely a leszereléskor felszabaduló ipari cikkek fogja a magánforgalom részére átvenni. Javasolja, hogy a szegedi Lloydnak talán egy küldöttsége lépjen ezzel érintkezésbe a szegedi kereskedők ellátása érdekében.

Mivel több felszólaló nem jelemtkezett, Aczél elnök rezumálta az elhangzottakat. Felkéri Glückstahl, hogy a szakcsoportok szervezésére vonatkozó indítványát a Lloyd legközelebbi választmányi ülése elé vigye. Leszögezi továbbá először Tonelli kamarai titkár által kifejtett azt a véleményt, hogy fontos az iparcikkek beszerzésére vonatkozólag, hogy a kereskedelem teljes szabadságot kapjon. Ezt, valamint Schweiger Miksa álláspontját, —

hogy a leszerelésnél a felszabaduló cikkek a kereskedők útján kerüljenek vissza a magánforgalomba, — amelyet magáévá tett a kereskedelmi bizottság, felirat útján hozzák a kereskedelmi és átmenetgazdasági miniszter tudomására, kérve a megfelelő intézkedést. Stauber indítványáról az országos akció megindítására vonatkozólag és annak módzatairól később fognak határozni.

Az érdekes vitaest ezután véget ért.

A vízdíj a fronton.

Nem tudjuk, hogy a tábori posta 618. merre van. Lehet, hogy valahol a Piave mentén, lehet, hogy a Hétközség fensíkon, vagy az orosz, vagy a román fronton — de van. És a fronton gondolkodó, hazagondoló emberek, katonák vannak, akiket pedig minden gondtól mentnek szeretnénk tudni. Ma kaptunk egy levelet, a 618. számú tábori posta útján, amely arról győz meg bennünket, hogy a távollevőket a fronton még a vízdíj gondja is üldözi.

Panaszos sirámokról szólnak az adóügyi jelentések, javadalmi jelentések, hogy nem folynak be az adók, a vízdíjak és ime a kötelességtudó, törvényt tisztelő katonák, mikor fizetési kötelezettségüknek eleget akarnak tenni, nem tehetnek. Utját állja a jószándékuknak a copf. A hivatalos copf. Teljes terjedelmében leközzöljük az érdekes levelet és az ügy intézői okuljanak belőle. Hajtsák végre, vezessék be azt, amit mi már nem először sürgetünk és tettünk szóvá, hogy minden adót, javadalmi illetéket be lehessen fizetni csekk, avagy posta útján. Példa van rá. A hadisegélyek kiutalása. Hát nem kényelmesebb, praktikusabb a közönségnek és hatóságnak egyaránt, ha nem kell százezer féllal személyesen tárgyalni, vergődni. Vagy szivleljék meg a levélben felvetett praktikus eszmét, a pénzbeszedőt. Így szól a levél:

Igen tisztelt Főszerkesztő Ur!

B. lapja olyan jóízűen igyekszik — hol humorral, hol sarkarmussal, hol meg logikus argumentumokkal orvosolni „az ország legnagyobb városában” megrögzött anomáliákat és hasonló „lyókat”, hogy szíves engedelmevel és a teljes siker reményében bátor vagyok figyelmet egy ilyenre fölhívni.

Ez a — vízdíj.

Arról nem szólok, hogy legtöbb helyütt ezt nem a lakó, hanem a háztulajdonos fizeti. Ez utóvégre is gusztus dolga. Hanem ennek a dijaknak a beszédési, vagyis helyesebben a be-nem-szedési módja!

En a háború eleje óta cigány vagyok és legkevésébbet otthon. A feleségem, mint „hadi-szalma” gyakran van, a magányt elkerülendő, rokonainál.

Jó multkorában ép otthon voltam. A szolgám jelenti, két ur vár rám. Kimegyek; mi baj; vízdíj; mennyi?, 6 kornoa; tessék, itt van...

— Jaj kérem, mi nem fogadhatunk el pénzt, én a végrehajtó vagyok, a másik meg a becsüs.

Helyes.. Írást adnak. Én postára teszem a pénzt. Visszajön. Nem fogadták el postán küldve, mert fizetni csak személyesen lehet.

Hát kérem, nem egyszerűbb és — olcsóbb volna, ha a város a fentírt két ur helyett egy pénzbeszedőt tart. Hiszen a gáz meg villany példája elég közel van.

Azt azonban, hogy a postán küldött pénz (NB. a szelvényen ott voltak a hivatalos szá-

STERNBERG
BUDAPEST, VII, Rákóczi-ut. 60, saját palota.

BESZÉLOGÉPEI
a legjobbak!

Tölcseres kitérő hangú, legújabb rendszerű K 150.—
Újtalálmányú tölcser nélküli „Etofon” beszélőgép becsukható te-
tővel a legökéletesebb K 300.—
Rendelésnél a pénz előre beküldendő.